

Tình cũ

Anh chủ động đợi nàng ở bãi giữ xe, nàng dắt con gái đến gần, hỏi anh có khỏe không, nàng hơi lúng túng, còn anh chỉ thấy xúc động vô cùng.

1.

Một ngày bất chợt, anh gặp lại nàng tại một đám cưới. Họ ngồi quay lưng vào nhau, anh chơ vơ giữa đám khách xa lạ và cố gắng uống cạn ly rượu cuối cùng để chuẩn bị ra về thì có tiếng khóc trẻ con phía sau lưng khiến anh quay đầu lại, anh nhận ra nàng ngay. Nàng đang dỗ dành một bé con rất dễ thương. Trong giây phút sửng sốt, nàng khẽ kêu tên anh, rồi mỉm cười. So với mười năm trước đây, nàng đã mập mạp ra nhiều, nhưng nụ cười tươi tắn và hàm răng trắng như ngọc vẫn còn nguyên vẹn.

Anh chủ động đợi nàng ở bãi giữ xe, nàng dắt con gái đến gần, hỏi anh có khỏe không, nàng hơi lúng túng, còn anh chỉ thấy xúc động vô cùng. Vì anh đã mong đến ngày được gặp lại nàng bao nhiêu. Anh nhanh tay đưa nàng tắm danh thiệp đồng thời hỏi nàng số điện thoại. Nàng tỏ vẻ vội vã, nhét danh thiệp của anh vào túi xách rồi bảo: “Em sẽ gọi cho anh. Hẹn gặp lại anh sau!”.

Anh có một tuần hy vọng nàng sẽ gọi lại, nhưng không hề có cuộc điện thoại nào. Phải chăng nàng đã gắn kết đời mình với một ông chồng già cẩu thả và hay ghen? Đến nỗi nàng chẳng có cơ hội nào thậm chí là nhỏ nhất để sống cho riêng mình. Hoặc nàng quá bận rộn đến nỗi không thể gọi cho anh ngay. Loay hoay giữa những hoài nghi và hồi hộp, để rồi ý nghĩ về nàng cũng dần chìm đi theo những bận bịu công việc. Đến kỳ nghỉ lễ, thay vì đặt vé đi du lịch một mình, anh mua thật nhiều sách về nhà đọc.

2.

Nửa đêm, anh nhận tin nhắn từ một số máy lạ. “Em đây...”. Anh gọi điện lại ngay lập tức. Giọng của nàng nghèn nghẹt, nàng nói nàng vừa trải qua một trận cảm cúm khủng khiếp, nhưng anh lại đọc được nỗi buồn từ âm thanh bên tai. “Anh có thể nói chuyện cùng em không?”. “Dĩ nhiên rồi!”. “Anh thật tốt, anh chưa bao giờ từ chối em hết”.

Anh thấy ấm lòng hơn, ít nhất thì trong ký ức của nàng, hình bóng anh vẫn không hề có một vết hoen nào, thậm chí nàng còn nhận ra anh luôn sẵn lòng đến với nàng, bất kỳ lúc nào, như những gì anh nói trước chuyến đi du học của anh. Khi đó, anh còn quá trẻ, anh yêu nàng, nhưng anh cũng đầy hoài bão. Chỉ tiếc là nàng đã chủ động chấm dứt mối tình đầu của hai người chỉ vì không thể đủ kiên nhẫn đợi chờ anh thêm nữa.

“Em không có lỗi gì cả, những gì tốt đẹp nhất em đã dành cho anh, anh không thể bắt em phải hy sinh cả tuổi trẻ cho anh. Lẽ ra, anh không nên vì sự nghiệp mà để em ở lại một mình như thế...”. Nàng im lặng.

Anh nói tiếp: “Em hạnh phúc chứ? Chồng em yêu em nhiều chứ?”. “Em không biết nữa, vợ chồng em không còn tình yêu, mỗi người có một khoảng trời riêng và không xâm phạm đến nhau...”. “Thế là sao?”. Anh tỏ vẻ hơi phần nộ. Nàng thì thầm: “Cuộc sống mệt mỏi quá, đôi khi, em chẳng biết mình cần gì nữa. Em đã vượt qua cái gọi là bất hạnh từ rất lâu, từ ngày em bắt đầu làm vợ, làm mẹ. Bây giờ thì trống rỗng... Không sao cả, em quen rồi, hiện tại em cảm thấy ổn”.

Họ nói chuyện thâu đêm, những câu chuyện rời rạc và anh bắt đầu có cảm giác lạ lùng trước nàng. Nàng đã không còn là cô gái vô tư mười chín tuổi của anh ngày xưa nữa.

3.

Thứ Bảy, nàng lại gọi cho anh, hỏi anh có muốn đi biển không? Anh đồng ý ngay. Anh quơ vôi mấy bộ đồ, vài chai nước hoa, sữa tắm vào va li rồi lên xe. Anh cũng không quên ghé qua hàng hoa dưới khu chợ gần nhà mua cho nàng mấy bông cẩm chướng đỏ. Loài hoa nàng yêu thích nhất, đã mười năm nhưng anh không thể quên, cái cảm giác đem lại niềm vui cho người phụ nữ anh yêu chiếm một phần rất quan trọng trong cuộc đời anh. Và giờ đây, cho dù hai người chỉ có thể là bạn, anh vẫn giữ nguyên điều thiêng liêng đó.

Nàng đợi anh tại quán cà phê dưới khu chung cư nàng ở. Đi biển nhưng nàng chẳng mang theo gì ngoài chiếc túi xách hiệu Chanel màu đen và chiếc khăn quàng cổ màu hồng nhạt. Anh tỏ vẻ ngạc nhiên nhưng nàng chỉ cười:

“Em luôn là người sống theo cảm hứng mà, anh không nhớ sao?”. “Có lẽ thế...”. Anh lắp bắp rồi đưa hoa cho nàng. Họ không nói gì suốt một quãng đường dài, may là anh đã chuẩn bị đĩa nhạc Pháp êm dịu trên xe. Thi thoảng anh quay qua thấy nàng lim dim mắt, có lẽ nàng đã hài lòng với anh.

Hai tiếng sau họ mới đến được Vũng Tàu. Khi nàng bước xuống xe, những cơn gió biển lạnh lẽo từ đâu thốc đến làm tung vạt áo khiến nàng co ro, anh cố kìm lòng để không ôm nàng thật chặt.

Anh hỏi tiếp tân: “Khách sạn còn phòng hai giường không?”. Lòng anh đã quyết. Anh sẽ và mãi tôn trọng nàng đến chừng nào có thể.

4.

Họ đi vào thang máy... Nàng hồn nhiên lục túi xách lấy ra thỏi son và tô lại đôi môi đã nhạt đi. Anh nôn nao tự hỏi, có phải đây chính là người đàn bà mà anh đã kiếm tìm suốt mười năm qua hay không?

Anh đưa nàng đi ăn, nàng gọi một đĩa tôm nướng, cả hai cùng uống vài ly bia. Nàng ăn rất chậm chạp và tỏ vẻ thần nhiên đến không ngờ, còn anh, anh cố gắng kiếm tìm cảm giác đam mê của mười năm về trước

Mỗi người một giường quay đầu vào nhau, ánh đèn vàng ấm áp đủ để anh ngẩng nhìn gương mặt của nàng. Trên bàn, những bông cẩm chướng đỏ được nàng cắm vào ly nước vẫn tươi rói. Khoảnh khắc này đối với anh, đã vượt quá sự mong đợi, chẳng phải là anh đã mong được nhìn thấy nàng, dù chỉ là trong giấc mơ hay sao?

“Anh chưa kết hôn sao?”. “Chưa”. “Đàn ông bây giờ chỉ thích yêu, chứ không thích ràng buộc...”. Nàng duỗi hai chân ngược mắt lên trần nhà: “Em cũng thế, em yêu sự tự do”. Nàng không biết, câu nói đó khiến anh thật đau lòng. Anh nói nhất gừng: “Anh có bảy năm lặn lội ở nước ngoài, rồi trở về đây. Có lẽ số phận bắt anh luôn phải làm lại từ đầu. Tất cả còn quá mới”. Nàng quay qua cửa, tay ôm gối, biến từ xa mờ và xanh như dải lụa vắt ngang qua ban công với làn nắng dịu dàng trước khi hoàng hôn đổ xuống. Nàng thở dài: “Bên anh, em thấy thật bình yên”.

“Thực sự, anh chưa bao giờ quên em...”. Anh hơi run rẩy. Nói rằng không ham muốn sẽ là giả tạo, nhưng anh đã nắm thật chặt bàn tay mình.

“Có thật là anh chưa hề có người đàn bà nào khác ngoài em không? Em chẳng tin đâu, mà tin hay không cũng để làm gì nhỉ? Anh đừng tỏ ra trong sáng như thế. Còn em, em đã trải qua nhiều mối tình...”.

Căng thẳng và ngột ngạt, tự nhiên anh thêm thuốc. Anh lấy áo khoác đứng dậy: “Anh đi ra ngoài mua thuốc”. Nàng gật đầu. “Em cũng phải tắm”. Anh mở cửa, xuống tầng trệt mới nhớ ra mình quên ví. Thần người một hồi lâu, anh quay trở lại thang máy.

Cửa phòng chỉ khép hờ. Từ nhà tắm vọng ra tiếng nước chảy lẫn giọng nói của nàng, nàng đang nghe điện thoại của ai đó.

“Hắn đưa tao đi biển chơi, trong lúc tao đang thất tình, ok. Hắn chẳng làm gì tao cả, hắn hoàn toàn vô hại. Thế cũng tốt, nếu có cũng chẳng đi đến đâu... Không, tao không xác định gì hết, tao không muốn ly dị, không muốn làm lại, cứ để thế đi, rồi đàn ông ai cũng như ai...”.

Anh đứng áp mặt trước cánh cửa đã khép.

Điều gì đã khiến cho cô gái nồng nhiệt và vô tư của anh trở thành người đàn bà đầy nghi ngại và mỗi một thế này? Một cảm giác ê chề thất vọng chen ngang khiến cổ họng anh trở nên khô khốc.

5.

Đêm đó, nếu không có viên thuốc ngủ dự trữ sẵn trong va li cho những chuyến công tác dài ngày, có lẽ anh đã thức trắng. Niềm hy vọng mới nhen nhóm từng ngày qua trong anh đột ngột tắt ngúm. Anh từng nghĩ rằng mình sẽ bất chấp tất cả, với khả năng và những gì có thể, anh muốn chứng minh rằng, suốt cuộc đời này chỉ có anh mới là người đàn ông đem hạnh phúc đến cho nàng, một khi nàng còn cần đến anh, thì tất cả chẳng phải là quá muộn.

Nhưng cuối cùng nàng chẳng cần gì cả. Nàng chỉ cần đến anh như cần một nơi trú ngụ sau những vết thương, va vấp, vì tình cảm ngày xưa nàng dành cho anh đã hoàn toàn phai nhạt sau cuộc hôn nhân tồi tệ và sau bao cuộc tình trôi nổi khác. Cuộc sống hiện đại đã biến nàng trở thành người đàn bà chai sạn và lồi tuột nàng khỏi vòng tay anh mà anh nào biết. Có lẽ anh là người đàn ông mơ mộng cuối cùng của thế giới này chăng?

Suốt quãng đường về nàng ngủ rất ngon, nàng vốn là một người dễ ngủ, thật may, nếu không, anh chẳng biết phải nói gì cùng nàng cả. Anh mở mắt thật to, hai bên đường những hàng cây trụi trụi như nỗi cô đơn đang hiện hữu trong lòng anh. Lần đầu tiên, anh nhận ra cho dù anh và nàng có gặp lại nhau thêm hàng trăm, hàng nghìn lần nữa thì họ đã vĩnh viễn đánh mất nhau từ rất lâu trong thế giới hỗn tạp này.

Và tình yêu của mười năm về trước, đã thực sự tan vào hư không.

Anh hỏi tiếp tân: “Khách sạn còn phòng hai giường không?”. Lòng anh đã quyết.